

Arrest

nr. 126 358 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 10 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2013 werd ingediend door:

Naam: T.(...)

Voorna(a)m(en): O.(...)

Nationaliteit: Oekraïne

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

- Saldibalans grootboekrekeningen dd 31.12.2012 en 30.06.2013: Boekhoudkundige attesten worden niet aanvaard aangezien de authenticiteit en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden.

- Fiche Nr. 281.20 van het jaar 2012: hieruit kunnen we niet afleiden hoeveel de financiële situatie momenteel is. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens voert verzoekster in haar middel de formele en de materiële motiveringsplicht aan, het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster betoogt als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De Wet Motivering Bestuurshandelingen is ook toepasselijk in het domein van het vreemdelingenrecht. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de

motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

Verzoekster woont samen met haar partner van Belgische nationaliteit en haar kind van Belgische nationaliteit. Dat verzoekster een gezin met haar Belgische partner en Belgisch kind vormt wordt door de Staatssecretaris geenszins betwist.

Enkel wordt gesteld dat haar partner, familielid en burger van de Unie, onvoldoende inkomen heeft opdat diens bestaansmiddelen minder zouden zijn dan 120% van het bedrag betreffende de maatschappelijke integratie.

De Staatssecretaris kijkt evenwel naar de saldibalans grootboekrekening. Een saldibalans grootboekrekening behoort steeds toe aan een vennootschap en zegt dus niets over het inkomen van de partner van verzoekende partij. Fiche 281.20 voor 2012 wordt onvoldoende geacht om de actuele inkomstensituatie van de partner van verzoekster in te schatten.

Verzoekster heeft ook het aanslagbiljet inkomsten van 2011 – aanslagjaar 2011 voorgebracht. Hieruit blijkt een jaarinkomen van €19.668,66. Dit betreft huurinkomsten, zodat deze stabiel zijn. Het staat buiten kijf dat deze inkomsten voldoende zijn. Uiteraard zijn huurinkomsten regelmatig, want zij worden elke maand ontvangen. Het inkomen van de partner van verzoekster beantwoordt dan ook aan de wettelijke vereisten en de Staatssecretaris begaat dan ook een fout tegen de materiële motiveringsplicht door de draagwijdte van de bewijsstukken van verzoekster te miskennen.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing genomen werd met schending van artikel 8 EVRM, wat het recht op gezinsleven waarborgt. Aangezien verzoekster thans het grondgebied dient te verlaten kan verzoekster niet meer met zijn levenspartner samenwonen.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook in casu niet correct en buiten proportie en mist elk doel.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.'

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen van het inkomstenjaar 2011 – aanslagjaar 2012 van M. P. toe.

Met een aangetekend schrijven van 24 april 2014 dat op 25 april 2014 op de Raad is toegekomen maakt verzoekster de geboorteakte van haar dochtertje M. E. en haar huwelijksakte over.

2.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen

gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De Raad wijst erop dat geen rekening kan worden gehouden met het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen van inkomstenjaar 2011 – aanslagjaar 2012 van M. P. dat verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt. Dezelfde opmerking geldt voor de door verzoekster op 25 april 2014 overgemaakte geboorte- en huwelijksakte. De Raad treedt immers in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)) en uit het administratief blijkt niet dat deze documenten zijn voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.6. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.7. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 10 juli 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), meer bepaald haar Belgische echtgenoot M. P.

2.8. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt aangaande de bestaansmiddelen het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.9. Blijkens het administratief dossier werd verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie gevraagd om uiterlijk binnen de drie maanden en ten laatste op 9 oktober 2013 de volgende documenten over te maken: een bewijs van de ziektekostenverzekering geldig in België, een bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, een geregistreerd huurcontract of een eigendomsakte en een bewijs van twee jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 augustus 2013 de volgende bewijsstukken heeft overgemaakt:

- een kopie van het paspoort van verzoekster
- een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds
- een uittreksel uit een verkoopakte van een onroerend goed gesloten tussen n.v. M. als verkoper en M. P. als koper op datum van 9 oktober 2006
- een uittreksel uit een verkoopakte van een onroerend goed gesloten tussen n.v. F. T. C. als verkoper en M. P. als koper op datum van 17 maart 2005
- een uittreksel uit een verkoopakte van een onroerend goed gesloten tussen L. C. L. en L. J. P. M. P. als verkopers en M. P. als koper op datum van 29 september 2003
- een afschrift van wijzigingen aan de statuten van de n.v. A.
- een saldibalans grootboekrekening van het jaar 2012 van de bvba A. T.
- een fiche nr. 281.20 (bezoldigingen van bedrijfsleiders) van het jaar 2012 met M. P. als geadresseerde
- een aantal doktersattesten waaruit blijkt dat verzoekster zal bevallen op datum van 30 november 2013
- een aantal foto's.

Verder maakte verzoekster op een later tijdstip nog volgende documenten over:

- een saldibalans grootboekrekening van het jaar 2013 van de bvba A. T.
- een huurcontract tussen M. P. (verhuurder) en N. N. (huurder)
- een huurcontract tussen M. P. (verhuurder) en A. G. (huurder)
- een huurcontract tussen M. P. (verhuurder) en A. J. (huurder).

2.11. De theoretische uiteenzetting van verzoekster onder de titel “1. Algemeen juridisch kader” is niet bij machte om de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de feitelijke en juridische gegevens op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is daarin ontbreken. In de bestreden beslissing worden immers duidelijk de wettelijke grondslagen en de feitelijke vaststellingen vermeld op grond waarvan deze is genomen.

2.12. Verzoekster meent voorts dat de bestreden beslissing stereotiep en gestandaardiseerd is, dat ze zeer summier is en geen enkele reden bevat waarom verzoekster haar verblijf wordt geweigerd. Verzoekster stelt tevens dat de motivering van toepassing kan zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt en nergens uit blijkt, behalve dan uit verzoekster haar persoonlijke gegevens, dat de bestreden beslissing op haar van toepassing is. In casu werd echter in de beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de door verzoekster in het kader van haar aanvraag voorgelegde documenten, die terug te vinden zijn in het administratief dossier en waarvan zij trouwens ook geenszins betwist dat deze op haar betrekking hebben. Terloops dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.13. In de beslissing wordt in wezen de deugdelijkheid van de neergelegde bewijsstukken om de bestaansmiddelen van de Belgische partner van verzoekster aan te tonen in twijfel getrokken. Verzoekster beweert in haar middel verkeerdelijk dat er *“enkel wordt gesteld dat haar partner, familielid en burger van de Unie, onvoldoende inkomen heeft opdat diens bestaansmiddelen minder zouden zijn dan 120% van het bedrag betreffende de maatschappelijke integratie”*. Verzoekster geeft in haar middel zelf toe dat de saldibalans van de grootboekrekening van de boekhouding van een vennootschap niet dienstig is om de bestaansmiddelen van haar partner aan te tonen. Verder tracht verzoekster het gebrek aan actualiteit van de fiscale fiche van het jaar 2012 te remediëren door bij wege van aanvulling aan haar verzoekschrift het nog oudere aanslagbiljet van de inkomsten van 2011 – aanslagjaar 2012 toe te voegen. De Raad stelt vooreerst vast dat dit document geen deel uitmaakt van de stukken die hierboven in punt 2.10 werden opgesomd en die door verzoekster aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Bovendien kan verzoekster met een document dat betrekking heeft op huurinkomsten van 2011 onmogelijk de bestaansmiddelen van haar partner anno 2013 aantonen, waardoor er op heden nog steeds geen deugdelijk bewijs voorhanden is van de bestaansmiddelen van de partner van verzoekster.

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.15. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar partner. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster samenwoont met haar Belgische partner met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde. Om die redenen kan het bestaan van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster worden aanvaard.

2.16. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.17. Zoals hierboven reeds gesteld is het in de eerste plaats aan verzoekster om op voldoende precieze wijze aan te tonen hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekster zich beperkt tot de loutere bewering dat zij omwille van het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer met haar partner zal kunnen samenwonen, waarbij zij van mening is dat dit "*niet correct en buiten proportie*" is, elk doel mist en niet evenredig met de gevolgen. Verzoekster toont echter geenszins concreet aan dat zij haar gezinsleven enkel op Belgisch grondgebied zou kunnen uitbouwen. Verzoekster toont evenmin aan dat het belang van de overheid, dat erin bestaat te vermijden dat vreemdelingen ten laste komen van de Belgische openbare overheden en waardoor een bewijs van voldoende middelen van bestaan wordt vereist in hoofde van de referentiepersoon, niet zou verantwoorden dat haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd gezien zij niet voldoet aan de door de wet gestelde voorwaarden.

2.18. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN